ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΦΙΛΟΣ

(Ἡ κ. Κουτελιέ, ἀπ' τὸ Μπούρζ, στὴν κ. Ἐσπεράν, στὸ Παρίσι).

«...Τὸ γράμμα σου, ἀγαπητή μου Ματθίλδη, μοῦ προξένησε τὴν μεγαλείτερη εὐχαρίστηση. Εἶδα ἀκόμη μιὰ φορὰ τὶ σπάνια φίλη εἶσαι καὶ πόσο πραγματικὰ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ μένα. Εἶδα, ἀγαπητή μου, ὅτι ἀνησύχησες γιὰ τὴν μακρὰ σιωπή μου καὶ ρωτᾶς πῶς εἶμαι. Λόξα τῷ Θεῷ τώρα εἶμαι καλά, ἀλλ' ἐγὼ μόνον ξέρω τόσον καιρὸ τώρα τὶ ὑπέφερα. Ναί, γιατὶ νὰ στὸ κρύψω σὲ σένα ποὺ ξέρω πῶς μ' ἀγαπᾶς ;... Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὑπέφερα, ἔκλαψα, λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω ὅταν ὁ Πέτρος Ντελαβό, ὁ ἄνθρωπος ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀγάπησα στὴ ζωή μου, μ' ἐγκατέλειψε τόσο ἀπότομα... Μῆνες ὁλόκληρους ἤμουν ἀπαρηγόρητη. Καὶ ὕστερα, ἔξαφνα, κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενα μοῦ ξαναδωκε τὴν ἐλπίδα, μοῦ ξαιάδωκε τὴ δύναμη νὰ ζήσω... Καὶ νὰ μαι τώρα παρηγορημένη, ἤρεμη, σχεδὸν εὐτυχισμένη. Ὅλα αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω θὰ σοῦ φαίνονται μυστηριώδη. Ἄκουσέ με λοιπὸν καὶ θὰ μὲ καταλάβῃς. Μόνον ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ διηγηθῶ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὰ πράγματα, ὅπως συνέβησαν, γιὰ νἄχῃς ὅλη τὴν ἀλληλουχία τῶν γεγονότων.

***

Θυμᾶσαι, βέβαια, ὅπὸ ποίας συνθήκας παντρεύτηκα ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια τὸν ἄντρα μου τὸν Λὲ Κουτελιέ. Ὑπειρενόμουν νὰ πάρω ἕναν ἀξιωματικὸ καὶ μάλιστα τοῦ ἱππικοῦ, ὁπότε ἔξαφνα ἕνα βράδυ ὁ πατέρας μου μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι μοῦ εἶχε βρεῖ γαμπρό. Ἦταν ὁ Λὲ Κουτελιὲ ἕνας μηχανικὸς ποὺ μόλις εἶχε βγεῖ ἀπ' τὸ Πολυτεχνεῖο. Ὅταν τ' ἄκουσα μοῦ ἤρθανε γέλια. Ἀπ' ὅλους τοὺς νέους ποὺ γνώριζα μόνον αὐτὸν δὲν εἶχα ποτὲ σκεφθεῖ ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ πάρω ἄντρα μου. Καὶ ὁ πατέρας μου μοῦ τὸν ἐπρότεινε ἔτσι ἀπότομα καὶ μοῦ τὸν ἐπέβαλλε σχεδόν... Θάθελαν ἄντρα αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο σὲ μένα ! Σὲ μένα ποὺ δεν ἔδινα προσοχὴ στοὺς ἄντρες παρὰ μόνον ὅταν εἶχαν περάσει τὰ τριάντα !... Ὡς τόσο ὅπως συμβαίνει πάντα μὲ μᾶς τὶς γυναῖκες ἀναγκάστηκα νὰ ὑποχωρήσω...

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὁ ἄντρας μου μ' ὅλο τὸ μαθητικό του ὕφος, ἦταν χαριτωμένος ἄνθρωπος. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶχε καὶ ἀρκετὰ μεγάλη περιουσία, καὶ μέλλον λαμπρὸ καὶ τὸ κυριώτερο μὲ λάτρευε.

Τὶ νὰ θέλῃς ὅμως ; Μετὰ τὸ γάμο μας ὅπως καὶ πρίν μοῦ ἐντάθηκε ἀποκλειστικὰ ἀδύνατον νὰ τὸν πάρω στὰ σοβαρά. Καὶ περισσότερο μετὰ τὸ γάμο μας παρὰ πρίν.

Δὲν εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες ποὺ ἤμασιε παντρεμένοι ὅταν ἔξαφνα ὁ Ἀλφρέδος διορίστηκε ἐπιθεωρητὴς τῆς κινήσεως στὸ Μπούρζ.

Αὐτὸ ἦταν ἡ καταιγίδα μου. Κάθε δυὸ μέρες ὁ Ἀλφρέδος ἔρχοτε στὸ σπίτι κι ἕναν καινούργιο ἀξιωματικὸ φίλο του, λέγοντάς μου :

— Ἀγαπητή μου Ἀλμπερτίν, σοῦ παρουσιάζω τὸν Ταδὲ, πατριό μου ὁ μαθητὴς στὸ λύκειο, ἕναν ἀπ' τοὺς καλλίτερους ἀξιωματικοὺς μας, τὸν ἀνυπόβολτο !

Μ' ὅλους μιλοῦσε στὸν ἴσιο. Καὶ ὅπως ἕνας φίλος μιλεῖ στὸν ἴσιο μὲ τὸν σύζυγο δὲν ἀργεῖ νὰ μιλήσῃ στὸν ἴσιο καὶ μὲ τὴ σύζυγό του.

Ὅπου αὐτὴ ἡ ἐποχή, ἀπ' τὰ εἴκοσι ὡς τὰ εἰκοσιεφτά μου χρόνια ἐπῆρξε ἀλησμόνητα γιὰ μένα ἡ περίοδος τῆς τρελλῆς νεότητας. Καὶ ὅμως ὅ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἀγάπησα. Ἄφησα νὰ κατακτηθῶ ἀπ' ὅποιον μοῦ ἄρεσε, χωρὶς σκέψη, χωρὶς ὑπολογισμό, ἀδιαφορώντας, διὰ τὸ βάθος τῶν αἰσθημάτων ποὺ ἐτέρπευα, ὅπως καὶ γιὰ τὴν διάρκειά των. Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι ὁ Ἀλφρέδος δὲν ἀντελήφθη τίποτε κι ἐξακολούθησε νὰ μοῦ φέρνῃ μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία ὅλους τοὺς παλιοὺς του συμμαθητὰς ποὺ ὅνειατοῦσε.

Πληρώνοντα, ποὺ λές, τὰ τριάντα καὶ εἶχα πάρει, τ' ὁμολογῶ, ἕναν ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο καταιγίδο, ὅταν εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ ἀντιτρέψω τὸν Πέτρο Ντελαβό ὁ ὁποῖος ἐμπιστοσύνας μου μιὰ σοβαρὴ μακρὰς διαρκείας ἀγάπη, μὲ ἔδωσε. Ὁ Πέτρος ἦταν σαράντα χρόνων καὶ εἶχε μιὰν ἀρρενωπὴ ὀμορφιὰ Ἰσπανοῦ. Ἐπαγγελματοῦ γιατρὸς, ἦταν διάσημος στὸ Μπούρζ καὶ ὅ' ὅλες τὶς γειτονικὲς ἐπαρχίες. Τὸν ἐπλάτσα σπίτι γιὰ κάτι γυρικὲς κρίσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶχα ἀρχίσει νὰ ὑποφέρω καὶ ἐὐθὺς τὸν ἀγάπησα.

Τονίζω τὴ «ἐὐθὺς» αὐτὸ γιατὶ εἶνε ἀφάνταστο πόσο ἀπότομα καὶ γλήγορα τὸν ἔρωτ ὅθηκα. Μὰ καὶ κεῖνος μ' ἐρωτεύθηκε. Πρώτη φορὰ αἰσθάνθηκα νὰ μ' ἀγαπᾶ ἄντρας τόσο βαθειά, τόσο φλογερὰ, τόσο ἀποκλειστικά. Πρώτη φορὰ ἡ θέλησή μου ὑποδουλώθηκε σὲ μιὰν ἄλλη, καὶ πρώτη φορὰ αἰσθάνθηκα πόσο γλυκὺς εἶνε αὐτὸς ὁ ζυγός. Τοῦ κάκου ὁ κυκομούρης ὁ Ἀλφρέδος μοῦ σίσταινε κάθε μέρα καὶ νέους φίλους. Ἐν πρόσεχα καθόλου.

Καὶ τα χρόνια πέρασαν, τὰ καλλίτερα τῆς ζωῆς μου, χρόνια βαθείας ἀγάπης, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων οὔτε τὸ δικό μου αἴσθημα λιγόστευψε, οὔτε τοῦ Πέτρου. Γιὰ τ' ποτε ἄλλο δὲν ἐνδιαφερόμουν παρὰ μόνον γιὰ τὴν ἀγάπη μου, καὶ ἡ πίστις μου στὸν φίλο μου, μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἱστορικὸ παράδειγμα. Ὁ Ἀλφρέδος ὑποπτεύθηκε τίποτε ; Ἐν τὸ πιστεύω... Ἐμάντεψε βέβαια τὴν ἀγάπη μας, τοῦ εἶχε ὅμως τέτοια ἐμπιστοσύνη, ὥστε οὔτε στιγμὴ δὲ θὰ τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ ὅτι μποροῦσα νὰ τὸν ἀπατήσω...

. . . . . .

Τ' ὄνειρο τελείωσε ξαφνικὰ ὅπως εἶχε ἀρχίσει. Ἕνα πρωΐ (ὦ ! τὸ ἀποκιλιάτικο ἐκεῖνο πρωΐ, ἀνατριχιάζω ἀκόμη ὅταν συλλογίζομαι), μ' ἕνα γράμμα του ὁ Πέτρος μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι παντρευόταν. Ἔπερνε μιὰ χήρα παριζιάνα.

Ὅλη τὴ μέρα καὶ ὅλη τὴ νύχτα τὶς πέρασα σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ ἔμοιαζε μὲ λήθαργο. Ὕστερα μ' ἔπιασε ἕνας τρομερὸς πυρετὸς καὶ βδομάδες ὁλόκληρες βρέθηκα προγματικὰ «μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου».

Ὅταν ξαναῆρα τὶς αἰσθήσεις μου εἶδα τὸν ἄντρα μου δίπλα στὸ προσκέφαλό μου ὁ ὁποῖος, ὅπως ἔπαθα κατόπιν μὲ εἶχε περιποιηθεῖ στὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας μου μὲ στοργὴ μητέρας. Ἡ στοργὴ αὐτὴ διήρκεσε καὶ στὴν ἀνάρρωσή μου, καὶ ὅταν ἔγινε καλὰ τὸ σῶμα μου, ὁ Ἀλφρέδος πάλιν γιάτρεψε μὲ τὰ γλυκά του λόγια, μ' ἀδιάκοπη τρυφερότητα καὶ τὴ φτωχή, πληγωμένη μου ψυχή. Ἐγὼ ἔκλαιγα, ἔκλαιγα ἀκατάπαυστα, καὶ ἔκρυβα σὰν σὲ ἄσυλο, σὰν στὸ ἀσφαλέστερο καταφύγιο, τὸν πόνο καὶ τὴν ἀδυναμία μου, σ' αὐτὴ τὴ στοργὴ τοῦ Ἀφρέδου, τὴν ἀνεξάντλητη, τὴν γεμάτη καλωσύνη καὶ ἐπιείκεια.. Ἀληθινά, δίχως τὸν Ἀλφρέδο, δὲ θάχα τὴ δύναμη νὰ ζήσω.

***

Μιὰ μέρα τόλμησα κάτι ποὺ ὡς τότε καὶ μόνη ἡ σκέψη του μὲ τρόμαζε : στιγμιμένη στὸ μπράτσο τοῦ ἄντρός μου πῆγα ὡς στὸν μεγάλο καθρέφτη Λοιδοβίκον 16ου ποὺ εἶνε στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου μου, καὶ κοιτάχτηκα...

Ἐν ἤμουν πιὰ ἐγὼ εἶδα : ἦταν τὸ φάσμα τῆς νέας γυναίκας ποὺ ἤμουν πρὶν ἀρρωστήσω, τῆς ζωντανῆς καὶ θερμῆς, τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀγαποῦσαν. Ἔβγαλα μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας καὶ ἔπεσα στὰ χέρια τοῦ Ἀλφρέδου. Ἐκεῖνος μ' ἔσφιξε μὲ πάθος καὶ βάζοντας τὰ χείλη του στὸ αὐτί μου μοῦ ψιθύρισε τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ κατέβηκαν μέσα μου σὰν βάλσαμο :

«Εἶσαι πάντα ὄμορφη, πάντα νέα, πάντα ἐπιθυμητή... Σ' ἀγαπῶ !»

Κι' ἡ μέρα ἐκείνη στάθηκε ἡ ἀληθινὴ μέρα τῶν γάμων μας...

. . . . . .

Τὶ ἄλλο νὰ σοῦ πῶ Ματθίλδη ;... Ἡ εὐγενωμοσύνη, ὁ πόνος, ἡ συγκίνησις μὲ ξαναδωκαν στὸν ἄντρα μου : εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ πιὰ νὰ τοῦ φύγω. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ποὺ εἴχαμε ζήσει μαζί, ἀντελήφθηκα ἔξαφνα ὅτι ἦταν ἀφοσιωμένος, ἔξυπνος, ἐρωτευμένος, καλός.

Κα τώρα ὅταν καμμιὰ φορὰ ἀντιλαλοῦν ἀπ' τὰ περασμένα ποὺ δὲν ἔχουν ὁλότελα ὀρτοσεῖ στὴν καρδιά μου, τὰ κάνουν νὰ ξυπνήσουν, ἔχω ἕνα ἀλάνθαστο μέσον γιὰ νὰ ξαναγυρίζω στὴν πραγματικότητα καὶ στὴ λογική. Τρέχω στὸν καθρέφτη μου καὶ κοιτάζομαι προσεχτικά. Μετρῶ τὶς πρώτες μου ρυτίδες, τὶς πρώτες μου λευκὲς τρίχες καὶ ἀκούω μιὰ μυστηριώδη φωνὴ ποὺ μοῦ λέει σιγά :

«Πρόσεχε ! Τὸ πανέρι αὐτὸ ποὺ κρατεῖς τώρα εἶνε τὸ τελειταῖο τοῦ τριγηροῦ... Κράτα καλὰ τὸν ἄντρα σου, εἶνε ὁ στερνὸς ἐραστής σου !»

. . . . . .

Ἔπεσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀλφρέδου...

✡

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΙΚΟΥΣ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΦΙΓΓΕΤΕ ΤΟ ΧΕΡΙ !

Ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ ἀνδρικῆς μόδας, ὑποδεικνύει τελευταίως, πῶς πρεπει ἕνας σύγχρονος δανδης νὰ σφίγγει τὸ χέρι ὅταν χαιρετᾶ !

«...Τὸ μπράτσο σας πρέπει, λέγει, νὰ εἶνε τεντωμένο πλαγίως καὶ νὰ φθάνῃ σὲ ἀπόσταση εἴκοσι ἑκατοστομέτρων περίπου ἀπὸ τα ἰσχία ! Ἡ κίνησις αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται μὲ διάκριση, μὲ λεπτοτιμία καὶ μὲ ὕψος προστατευτικό. Κατοπιν, σφίγγετε τὸ χέρι που σᾶς τεινουν ἔλαφρα καὶ χωρὶς νὰ τὸ κουνήσετε διόλου.

Ἡ συνήθεια τοῦ τινάγματος τοῦ χεριοῦ τοῦ κυρίου ἢ τῆς κυρίας πού χαιρετᾶμε εἶνε βάρβαρο !...

Μειδιᾶτε ἐλαφρῶς κατὰ τὸν χαιρετισμόν.

Καὶ μὴ κρατεῖτε τὸ ξένο χέρι πολὺ ὥρα μέσα στὸ δικό σας...

✡

ΑΣ ΤΟ ΑΝΑΒΑΛΟΥΜΕ ΓΙΑ ΑΛΛΟΤΕ...

Ἐ κ ε ῖ ν η (σὲ μιὰ στιγμὴ ἐρωτικῆς ἐξάψεως). — Τὶ ὡραῖα ποὺ θὰ ἦταν νὰ αὐτοκτονούσαμε μαζὶ ἀπόψε !...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς.— Ἂς τὸ ἀναβάλουμε γιὰ ἄλλοτε... Ἀπόψε εἶμαι τρομερά... ἀδιάθετος !...